

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Διακόσια

Προφητική Εκτύλιξη: Η Δεύτερη Συνάθροιση και η Σημασία της στην Αντβεντιστική Εσχατολογία

Jeff Pippenger
2024-05-05

Εξετάζουμε την προφητική περίοδο που παρουσιάζεται ως η δεύτερη συνάθροιση, την οποία προσδιορίζει ο προφήτης Ησαΐας και, κατόπιν, η Αδελφή White.

Και εν εκείνη τη ημέρα θα υπάρξει ρίζα του Ιεσσαί, η οποία θα στέκεται ως λάβαρο των λαών· προς αυτήν θα στραφούν τα έθνη, και η ανάπαυσή του θα είναι ένδοξη. Και θα συμβεί εν εκείνη τη ημέρα, ότι ο Κύριος θα εκτείνει πάλιν το χέρι του, για δεύτερη φορά, ώστε να ανακτήσει το υπόλοιπο του λαού του, το οποίον θα έχει απομείνει, από την Ασσυρία και από την Αίγυπτο και από την Παθρός και από την Χους και από την Ελάμ και από την Σεναάρ και από την Αιμάθ και από τα νησιά της θαλάσσης. Και θα υψώσει λάβαρο για τα έθνη, και θα συνάξει τους εξορίστους του Ισραήλ, και θα συγκεντρώσει τους διασκορπισμένους του Ιούδα από τα τέσσερα άκρα της γης. Και ο φθόνος του Εφραΐμ θα παρέλθει, και οι αντίπαλοι του Ιούδα θα εξολοθρευθούν· ο Εφραΐμ δεν θα φθονεί τον Ιούδα, και ο Ιούδας δεν θα παρενοχλεί τον Εφραΐμ. Ησαΐας 11:10–13.

Όταν ο λαός του Θεού των εσχάτων ημερών συναχθεί εκ δευτέρου, θα υπάρξει ενοποίηση μεταξύ εκείνων των μαθητών, η οποία προεικονίστηκε από τις δέκα ημέρες που προηγήθηκαν της Πεντηκοστής και στην οποία αναφέρεται ο Ησαΐας ως καιρό κατά τον οποίο, «Θέλει εκλείψει και ο φθόνος του Εφραΐμ, και οι εχθροί του Ιούδα θέλουν εξολοθρευθή· ο Εφραΐμ δεν θέλει φθονεί τον Ιούδα, και ο Ιούδας δεν θέλει θλίβει τον Εφραΐμ.»

«Δοκιμασίες πρόκειται να επέλθουν επάνω στον λαό του Θεού και τα ζιζάνια πρόκειται να χωριστούν από το σιτάρι. Αλλά ας μη φθονεί πλέον ο Εφραΐμ τον Ιούδα, και ο Ιούδας δεν θα παροξύνει πλέον τον Εφραΐμ. Λόγια ευγενικά, τρυφερά, σπλαγχνικά θα ρέουν από αγιασμένες καρδιές και χείλη. Είναι ουσιώδες να είμαστε ενωμένοι, και αν όλοι ζητούμε την πραότητα και την ταπεινοφροσύνη του Χριστού, θα έχουμε τον νου του Χριστού, και θα υπάρχει ενότητα πνεύματος». Review and Herald, 19 Μαρτίου, 1895.

Η ενοποίηση είναι στοιχείο του έργου που επιτελεί ο Χριστός όταν συνάγει εκ δευτέρου τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Η ενότητα εκείνη αντιπροσωπευόταν από τις δέκα ημέρες που προηγήθηκαν της Πεντηκοστής και από τις έξι ημέρες της κατασκηνωτικής συνάξεως του Έξετερ, και θα μπορούσε να είχε επιτευχθεί από το 1856 έως το 1863, εάν εκείνοι που είχαν βιώσει τη μεγάλη απογοήτευση της 22ας Οκτωβρίου 1844 δεν είχαν χάσει τον δρόμο τους.

«Αλλά κατά την περίοδο της αμφιβολίας και της αβεβαιότητας που ακολούθησε την απογοήτευση, πολλοί από τους πιστούς της παρουσίας εγκατέλειψαν την πίστη τους. Διαφωνίες και διαιρέσεις εισήλθαν ανάμεσά τους... Έτσι το έργο εμποδίστηκε και ο κόσμος αφέθηκε στο σκοτάδι. Εάν ολόκληρο το Αντβεντιστικό σώμα είχε ενωθεί επάνω στις εντολές του Θεού και στην πίστη του Ιησού, πόσο διαφορετική θα ήταν η ιστορία μας!»

«Δεν ήταν το θέλημα του Θεού να καθυστερήσει έτσι η έλευση του Χριστού. Ο Θεός δεν είχε σκοπό ο λαός Του, ο Ισραήλ, να περιπλανιέται σαράντα έτη στην έρημο. Υποσχέθηκε να τους οδηγήσει απευθείας στη γη της Χαναάν και να τους εγκαταστήσει εκεί ως λαό άγιο, υγιή, ευτυχί. Αλλ' εκείνοι στους οποίους εκηρύχθη πρώτα δεν εισήλθαν “εξαιτίας της απιστίας” (Εβραίους 3:19). Οι καρδιές τους ήταν γεμάτες γογγυσμό, ανταρσία και μίσος, και Εκείνος δεν μπορούσε να εκπληρώσει τη διαθήκη Του με αυτούς.»

«Επί σαράντα έτη η απιστία, ο γογγυσμός και η ανταρσία απέκλεισαν τον αρχαίο Ισραήλ από τη γη Χαναάν. Οι ίδιες αμαρτίες έχουν καθυστερήσει την είσοδο του σύγχρονου Ισραήλ στην επουράνια Χαναάν. Σε καμία από τις δύο περιπτώσεις δεν έφταιγαν οι υποσχέσεις του Θεού. Η απιστία, η κοσμικότητα, η έλλειψη αφέρωσης και η έριδα μεταξύ του λαού του Κυρίου που ομολογεί ότι είναι δικός Του, είναι εκείνα που μας έχουν κρατήσει τόσα χρόνια σε αυτόν τον κόσμο της αμαρτίας και της θλίψης.» Selected Messages, βιβλίο 1, 68, 69.

Η κάθοδος του δευτέρου αγγέλου προσδιόρισε μια διασπορά κατά την πρώτη απογοήτευση, η οποία εγκαινίασε τον χρόνο της καθυστέρησης, και κατόπιν οδήγησε σε μια περίοδο έξι ημερών στη συνεδρίαση του στρατοπέδου στο Έξετερ, όπου η ενότητα ως προς το μήνυμα επιτεύχθηκε πριν από την έκχυση του Αγίου Πνεύματος στο μήνυμα της Μεσονύκτιας Κραυγής κατά την ολοκλήρωση της συνεδρίασης.

Η κάθοδος του τρίτου αγγέλου στις 22 Οκτωβρίου 1844 κατέδειξε μία διασπορά κατά τη μεγάλη απογοήτευση και εισήγαγε μία περίοδο διδασκαλίας, καθώς οι αλήθειες που συνδέονταν με τα Άγια των Αγίων αποκαλύπτονταν στον λαό του Θεού. Μέχρι το 1849 ο Κύριος εξέτεινε το χέρι Του για να συνάξει τον λαό Του δεύτερη φορά, και έως το 1851 παρουσιαζόταν ο χάρτης του 1850. Εκείνος ο χάρτης αντιπροσώπευε το θεμελιώδες μήνυμα, και ακριβώς το μήνυμα που επρόκειτο να υψωθεί ενώπιον του κόσμου ως σημείον.

Η δεύτερη συνάθροιση των μαθητών από τον Χριστό άρχισε αμέσως κατά την κάθοδό Του, και η συνάθροιση εκείνων στο Exeter άρχισε κατά την περίοδο του χρόνου της αναμονής. Στην ιστορία της ανταρσίας του 1863, η δεύτερη συνάθροιση άρχισε τουλάχιστον πέντε έτη μέσα στη διαδικασία της εκπαίδευσης που άρχισε όταν το φως του αγιαστηρίου αποκαλύφθηκε το 1844. Το 1848, το Ισλάμ τότε εξόργιζε τα έθνη. Η δεύτερη συνάθροιση παριστάνεται ως ένα προοδευτικό έργο που επιτελείται με την έλευση των δέκα ημερών που προηγήθηκαν της Πεντηκοστής, καθώς και με τις έξι ημέρες της κατασκηνωτικής συνάθροισης του Exeter, και θα έπρεπε να είχε ολοκληρωθεί έως το 1856.

Το έργο της συνάξεως του λαού Του για δεύτερη φορά είναι το καταληκτικό έργο του τρίτου αγγέλου, και επιτελείται διά της χειρός του Χριστού.

Και όταν ήλθε το Σάββατο, άρχισε να διδάσκει στη συναγωγή· και πολλοί, ακουοντάς τον, έμεναν έκθαμβοι, λέγοντας: Από πού έχει αυτός αυτά τα πράγματα; και ποια είναι αυτή η σοφία που του δόθηκε, ώστε και τέτοια θαυμαστά έργα να γίνονται από τα χέρια του; Μάρκος 6:2.

Η διασπορά που λαμβάνει χώρα όταν το θεϊκό σύμβολο καταβαίνει εγκαινιάζει μια διαδικασία δοκιμασίας, η οποία τελικώς φανερώνει δύο τάξεις προσκυνητών, και με τον τρόπο αυτό καθαρίζει

τον ναό.

Του οποίου το πτύον είναι εν τη χειρί αυτού, και θέλει διακαθαρίσει ολοτελώς το αλώνιον αυτού, και θέλει συνάξει τον σίτον αυτού εις την αποθήκην· το δε άχυρον θέλει κατακαύσει εν πυρί ασβέστω. Κατά Ματθαίον 3:12.

Κατά την περίοδο εκείνη, ο λαός του Θεού πρόκειται να λάβει το μήνυμα από το χέρι του αγγέλου και να το καταφάγει.

Και είδα έναν άλλον ισχυρόν άγγελον να καταβαίνει εκ του ουρανού, περιβεβλημένον νεφέλην· και ίρις ήτο επί της κεφαλής αυτού, και το πρόσωπον αυτού ήτο ως ο ήλιος, και οι πόδες αυτού ως στύλοι πυρός· και είχε εν τη χειρί αυτού βιβλαρίδιον ανεωγμένον· και έθεσε τον δεξιόν πόδα αυτού επί της θαλάσσης, και τον αριστερόν επί της γης. Αποκάλυψις 10:1, 2.

Κατά την έλευση του δευτέρου αγγέλου στις 19 Απριλίου 1844, ο λαός του Θεού ήταν διασκορπισμένος. Είχαν αρχικώς συναχθεί με την εκπλήρωση της προφητείας της Αποκαλύψεως, κεφάλαιο 9, εδάφιο 15, στις 11 Αυγούστου 1840, αλλά ο Κύριος είχε κρατήσει το χέρι Του επάνω σε ένα σφάλμα στον υπολογισμό ορισμένων από τους αριθμούς επί του χάρτου.

«Είδα ότι ο πίνακας του 1843 είχε κατευθυνθεί από το χέρι του Κυρίου και ότι δεν έπρεπε να μεταβληθεί· ότι οι αριθμοί ήσαν όπως Αυτός τους ήθελε· ότι το χέρι Του ήταν επάνω και απέκρυψε ένα σφάλμα σε μερικούς από τους αριθμούς, ώστε κανείς να μη μπορέσει να το δει, έως ότου απομακρύνθηκε το χέρι Του.» Early Writings, 74.

Η απόσυρση της χειρός Του επέτρεψε στον Samuel Snow να προσδιορίσει τη σωστή χρονολογία για την οπτασία που εβράδυνε.

«Εκείνοι οι πιστοί, απογοητευμένοι άνθρωποι, οι οποίοι δεν μπορούσαν να κατανοήσουν γιατί ο Κύριός τους δεν ήλθε, δεν αφέθηκαν στο σκοτάδι. Και πάλι οδηγήθηκαν στις Γραφές τους, για να ερευνήσουν τις προφητικές περιόδους. Το χέρι του Κυρίου απομακρύνθηκε από τα στοιχεία, και το σφάλμα εξηγήθηκε. Είδαν ότι οι προφητικές περίοδοι έφθαναν έως το 1844, και ότι τα ίδια αποδεικτικά στοιχεία τα οποία είχαν παρουσιάσει για να δείξουν ότι οι προφητικές περίοδοι έληγαν το 1843, απέδειξαν ότι αυτές θα τερματίζονταν το 1844.» Early Writings, 237.

Η ιστορία του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου περιέχει μία ακολουθία οροσήμων συνδεδεμένων με τη χείρα του Χριστού. Όταν κατήλθε στις 11 Αυγούστου 1840 και στις 19 Απριλίου 1844, είχε ένα μήνυμα στη χείρα Του. Η δική Του χείρα ήταν εκείνη που κατηύθυνε την κατάρτιση και τη δημοσίευση του διαγράμματος του 1843, τον Μάιο του 1842. Η δική Του χείρα ήταν εκείνη που εσφράγισε ένα σφάλμα στους αριθμούς του διαγράμματος. Μετά τη διασπορά εκείνης της πρώτης απογοητεύσεως, ο Ιερεμίας εκάθητο μόνος εξαιτίας της χειρός του Χριστού. Έπειτα απέσυρε τη χείρα Του, και έτσι αποσφράγισε το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Η πράξη του να εκτείνει τη χείρα Του για να συνάξει τον λαό Του εκ δευτέρου έλαβε χώρα από την πρώτη απογοήτευση έως τη συνάθροιση στρατοπέδου στο Έξετερ, καθώς οι μαθητές τελικώς συνήχθησαν στην Ιερουσαλήμ επί δέκα ημέρες πριν από την έκχυση του Αγίου Πνεύματος. Κατά την άφιξη του τρίτου αγγέλου, στις 22 Οκτωβρίου 1844, ο Κύριος ύψωσε τη χείρα Του.

Και ο άγγελος, τον οποίον είδα να στέκεται επάνω στη θάλασσα και επάνω στη γη, ύψωσε το χέρι του στον ουρανό, και ορκίσθηκε εις εκείνον που ζει στους αιώνας των αιώνων, ο οποίος δημιούργησε τον ουρανό και όσα είναι εν αυτώ, και τη γη και όσα είναι εν αυτή, και τη θάλασσα και όσα είναι εν αυτή, ότι χρόνος πλέον δεν θα υπάρχει. Αποκάλυψη 10:5, 6.

Από την πρώτη συνάθροιση στις 11 Αυγούστου 1840 έως τις 22 Οκτωβρίου 1844, η ιστορία του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου φέρει τη σφραγίδα του χεριού του Χριστού. Στις 22 Οκτωβρίου 1844 κατέβηκε ο τρίτος άγγελος και το μικρό Μιλλεριτικό ποιμνιο διασκορπίστηκε από τη Μεγάλη Απογοήτευση. Κατά την ημερομηνία εκείνη ο Χριστός ύψωσε το χέρι Του προς τον ουρανό και ορκίστηκε ότι ο χρόνος δεν θα είναι πλέον.

Η δεύτερη σύναξη στην ιστορία, από το 1844 έως το 1863, άρχισε με τον Χριστό να υψώνει το χέρι Του, ενώ ταυτοχρόνως κρατούσε στο χέρι Του ένα μήνυμα προς βρώσιν. Έπειτα, το 1849, εξέτεινε το χέρι Του εκ δευτέρου για να συνάξει τον διεσκορπισμένο λαό Του. Εκείνος ο λαός είχε συναχθεί με το μήνυμα της Μεσονυκτίου Κραυγής και είχε διασκορπισθεί όταν το γεγονός που είχε προλεχθεί δεν συνέβη. Στη συνάθροιση κατασκοπήσεως του Έξετερ, ο Χριστός συνήγαγε το ποιμνίο Του και το ένωσε επάνω στο μήνυμα, όπως είχε πράξει κατά τις δέκα ημέρες που προηγήθηκαν της Πεντηκοστής. Οι Φιλαδελφείς Μιλλερίτες εξήλθαν από τη συνάθροιση κατασκοπήσεως του Έξετερ και επανέλαβαν την Πεντηκοστή. Το 1856, ο Χριστός βρισκόταν έξω από το κίνημα που είχε μεταβεί στη Λαοδικεία, διότι ο Χριστός στέκεται έξω από την καρδιά του Λαοδικέως και κρούει, ζητώντας είσοδο.

Ίδου, ἴσταμαι ἐπὶ τὴν θύραν καὶ κρούω· ἐάν τις ἀκούσῃ τῆς φωνῆς μου καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, θὰ εἰσέλθω πρὸς αὐτὸν καὶ θὰ δειπνήσω μετ' αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς μετ' ἐμοῦ. Ἀποκάλυψις 3:20.

Το 1856, η χείρα τοῦ Χριστοῦ ἔκρουε τὴν θύραν τοῦ Λαοδικεϊανοῦ Μιλλερίτικοῦ κινήματος, ἀλλὰ ματαίως. Τὸ 1849, ἑπτὰ ἔτη νωρίτερον, εἶχε ἀρχίσει νὰ συνάγῃ τὸν λαὸν Του ἐκ δευτέρου, ἀλλὰ ἡ ἀμφιβολία καὶ ἡ ἀβεβαιότητα ἀνέκοψαν τὸ Φιλαδελφικὸ κίνημα.

«Εάν οι Αντβεντιστές, μετά τη μεγάλη απογοήτευση του 1844, είχαν κρατήσει σταθερά την πίστη τους και είχαν προχωρήσει ενωμένοι ακολουθώντας τη φανερούμενη πρόνοια του Θεού, δεχόμενοι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου και διακηρύττοντάς το στον κόσμο με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, θα είχαν δει τη σωτηρία του Θεού, ο Κύριος θα είχε ενεργήσει δυναμικά μαζί με τις προσπάθειές τους, το έργο θα είχε ολοκληρωθεί, και ο Χριστός θα είχε ήδη έλθει για να παραλάβει τον λαό Του στην ανταμοιβή του. Αλλά κατά την περίοδο της αμφιβολίας και της αβεβαιότητας που ακολούθησε την απογοήτευση, πολλοί από τους πιστούς του Αντβεντισμού εγκατέλειψαν την πίστη τους... Έτσι το έργο παρεμποδίστηκε, και ο κόσμος αφέθηκε στο σκοτάδι. Εάν ολόκληρο το σώμα των Αντβεντιστών είχε ενωθεί πάνω στις εντολές του Θεού και στην πίστη του Ιησού, πόσο διαφορετική θα ήταν η ιστορία μας!» Ευαγγελισμός, 695.

Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, ο Χριστός συνήγαγε τον λαό των εσχάτων ημερών Του, ο οποίος κατόπιν διεσκορπίστη στις 18 Ιουλίου 2020. Στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, εκείνοι που είχαν συναχθεί έλαβαν το κεκρυμμένο βιβλίο από το χέρι του Χριστού και το κατέφαγαν. Στις 18 Ιουλίου 2020 απέρριψαν την εντολή που παριστάνεται με την υψωμένη χείρα Του, η οποία

προσδιόριζε ότι «χρόνος δεν θέλει είσθαι πλέον».

Οι Φιλαδελφείς Μιλλερίτες δεν εκδήλωσαν καμία ανταρσία με την εσφαλμένη πρόρρησή τους του 1843, διότι ενήργησαν σύμφωνα με όλο το φως που ο Κύριος είχε αποκαλύψει· αλλά στις 18 Ιουλίου 2020 οι Λαοδικείς του κινήματος του τρίτου αγγέλου επαναστάτησαν εναντίον του φωτός που συνδεόταν με το χέρι Του. Μετά το 1844, το Φιλαδελφές κίνημα του πρώτου αγγέλου «στην περίοδο αμφιβολίας και αβεβαιότητας» «υπέκυψε στην πίστη του» και έγινε Λαοδίκειο.

Το 1856 αντιπροσωπεύει εκείνο το σημείο μεταβάσεως, το οποίο προτυπώνει ένα σημείο μεταβάσεως για τον λαό του Θεού των εσχάτων ημερών.

Κάποτε μέσα στα επτά έτη μεταξύ 1849 και 1856, το Φιλαδελφικό Μιλλεριτικό κίνημα αντιστάθηκε στο χέρι του Κυρίου, που εκτεινόταν για να συνάξει τον λαό Του εκ δευτέρου, και η υπόσχεση ήταν ότι τότε θα έκανε περισσότερα απ' όσα είχε κάνει στο παρελθόν.

«Στις 23 Σεπτεμβρίου, ο Κύριος μού έδειξε ότι είχε εκτείνει το χέρι του για δεύτερη φορά, ώστε να ανακτήσει το υπόλοιπο του λαού του, και ότι οι προσπάθειες πρέπει να διπλασιαστούν σε αυτόν τον καιρό της συνάξεως. Κατά τον καιρό της διασποράς ο Ισραήλ επλήγη και κατασπαράχθηκε· τώρα όμως, στον καιρό της συνάξεως, ο Θεός θα ιατρεύσει και θα επιδέσει τον λαό του. Στη διασπορά, οι προσπάθειες που καταβάλλονταν για τη διάδοση της αλήθειας είχαν πολύ μικρό αποτέλεσμα, επέτυχαν ελάχιστα ή και τίποτε· αλλά στη σύναξη, όταν ο Θεός έχει θέσει το χέρι του για να συνάξει τον λαό του, οι προσπάθειες για τη διάδοση της αλήθειας θα έχουν το προσδιορισμένο αποτέλεσμα. Όλοι πρέπει να είναι ενωμένοι και ζηλωτές στο έργο. Είδα ότι ήταν ντροπή για οποιονδήποτε να αναφέρεται στη διασπορά για παραδείγματα που θα μας καθοδηγούν τώρα, στη σύναξη· διότι, εάν ο Θεός δεν κάνει τώρα για εμάς περισσότερα απ' ό,τι έκανε τότε, ο Ισραήλ δεν θα συναχθεί ποτέ. Είναι εξίσου αναγκαίο η αλήθεια να δημοσιεύεται σε έντυπο, όσο και να κηρύττεται». Review and Herald, 1 Νοεμβρίου 1850.

Προφανώς, ο Κύριος επιχείρησε να προαγάγει το έργο Του εν ενότητι, αλλά η ενότητα είχε προδήλως διαρραγεί, και «κατά την περίοδο της αμφιβολίας και της αβεβαιότητας που ακολούθησε την απογοήτευση, πολλοί από τους πιστούς της προσδοκίας της δευτέρας παρουσίας εγκατέλειψαν την πίστη τους». Η Present Truth (αργότερα η Review and Herald) άρχισε να εκδίδεται το 1849, και έως το 1851 ο πίνακας του 1850 ήταν διαθέσιμος, αλλά έως το 1856, το μήνυμα των «επτά καιρών» του Λευιτικού είκοσι έξι είχε αφεθεί ημιτελές. Το μήνυμα που αποσφραγίσθηκε στις 22 Οκτωβρίου 1844 έλαβε χώρα όταν οι χρονικές προφητείες των δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών και των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών έφθασαν στο τέλος τους.

Το Σάββατο ήταν το δόγμα που έλαμπε υπεράνω των άλλων δογμάτων εκείνον τον καιρό, και επί δώδεκα έτη προχωρούσε μια διαδικασία δοκιμασίας, έως ότου η τελευταία δοκιμή έφθασε το 1856. Εκείνη η δοκιμή αφορούσε τη σαββατική ανάπαυση της γης, και σημάδεψε το τέλος μιας διαδικασίας δοκιμασίας που είχε αρχίσει με τη σαββατική ανάπαυση των ανθρώπων. Η περίοδος της δοκιμασίας έφερε την υπογραφή του Άλφα και του Ωμέγα. Το 1856 επίσης αντιπροσώπευε μια αύξηση της γνώσεως επάνω στην πρώτη θεμελιώδη αλήθεια που ανακάλυψε ο Μίλλερ, οπότε

έφερε την υπογραφή του Άλφα και του Ωμέγα και σε εκείνο το επίπεδο. Η αλήθεια του Σαββάτου, ως σημείο του ηγιασμένου λαού του Θεού, παριστανόταν ως ο ήχος της εβδόμης σάλπιγγας, όταν το μυστήριο του Χριστού μέσα στον πιστό, η ελπίδα της δόξας, εκπληρώνεται. Οι «επτά καιροί» παριστάνονταν από τη σάλπιγγα του Ιωβηλαίου, η οποία έπρεπε να ηχηθεί κατά την Ημέρα του Εξιλασμού.

Τα επτά έτη από το 1856 έως το 1863 αντιπροσώπευαν τις δέκα ημέρες στην Ιερουσαλήμ για τους μαθητές, και τις έξι ημέρες της κατασκοπικής συνάξεως του Exeter για τους Φιλαδελφειανούς Μιλλερίτες· αλλά, δυστυχώς, η περίοδος αυτή κατέστη η απεικόνιση εκείνων που αρνούνται να ακολουθήσουν τον Κύριο καθώς Αυτός τους οδηγεί μέσω της μεταβατικής περιόδου. Η ιστορία του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου, η οποία αποτελεί την ιστορική περίοδο των επτά βροντών, προσδιορίζει τον Κύριο να εκτείνει την χείρα Αυτού για να συνάξει τον λαό Του εκ δευτέρου από τις 19 Απριλίου 1844, και απεικονίζει μία υπάκουη ανταπόκριση, καθώς οι σοφοί ακολούθησαν τον Χριστό στα Άγια των Αγίων.

Η ιστορία της πρώτης Κάδης, η οποία είναι η ιστορία του τρίτου αγγέλου από το 1844 έως το 1863, προσδιορίζει ότι ο Κύριος εκτείνει και πάλι το χέρι Του για να συνάξει τον λαό Του εκ δευτέρου· αλλά μέσα σε εκείνη την ιστορία εκδηλώνεται ανταρσία. Τώρα, για τρίτη φορά, ήδη από τον Ιούλιο του 2023, ο Κύριος εκτείνει και πάλι το χέρι Του για να συνάξει τον λαό Του εκ δευτέρου, και αυτοί θα εκπληρώσουν τη δεύτερη Κάδης ως υπάκουοι Φιλαδελφείς, διότι η υπογραφή της αλήθειας προσδιορίζει τις τρεις φορές ως την αρχή και το τέλος που αντιπροσωπεύουν υπάκουους Φιλαδελφείς, ενώ το μέσο παράδειγμα είναι ανυπάκουοι Λαοδικείς.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Θα δώσουν οι εκκλησίες προσοχή στο μήνυμα της Λαοδικείας; Θα μετανοήσουν ή, μολονότι το πλέον επίσημο μήνυμα αλήθειας—το μήνυμα του τρίτου αγγέλου—κηρύττεται στον κόσμο, θα εξακολουθήσουν στην αμαρτία; Αυτό είναι το έσχατο μήνυμα ελέους, η τελευταία προειδοποίηση προς έναν πεπτωκότα κόσμο. Εάν η εκκλησία του Θεού γίνει χλιαρή, δεν στέκεται πλέον στην εύνοια του Θεού περισσότερο απ' όσο οι εκκλησίες που παριστάνονται ως πεσμένες και έχουν γίνει κατοικητήριο δαιμονίων και φυλακή παντός ακαθάρτου πνεύματος και κλωβός παντός ακαθάρτου και μισητού ορνέου. Εκείνοι που είχαν ευκαιρίες να ακούσουν και να δεχθούν την αλήθεια και έχουν ενωθεί με την εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας, ονομάζοντας τους εαυτούς τους λαό του Θεού που τηρεί τις εντολές, και όμως δεν διαθέτουν περισσότερη ζωτικότητα και αφιέρωση προς τον Θεό από όση έχουν οι κατ' όνομα εκκλησίες, θα δεχθούν τις πληγές του Θεού το ίδιο βεβαίως όπως και οι εκκλησίες που αντιτίθενται στον νόμο του Θεού. Μόνον όσοι αγιάζονται διά της αληθείας θα αποτελέσουν τη βασιλική οικογένεια στις επουράνιες κατοικίες που ο Χριστός πήγε να ετοιμάσει για εκείνους που Τον αγαπούν και τηρούν τις εντολές Του.»

«Ὁ λέγων, Ἔγνων αὐτόν, καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ μὴ τηρῶν, ψεύστης ἐστίν, καὶ ἐν τούτῳ ἡ ἀλήθεια οὐκ ἔστιν» [1 John 2:4]. Τοῦτο περιλαμβάνει πάντας ὅσοι ἰσχυρίζονται ὅτι ἔχουν γνώσιν τοῦ Θεοῦ καὶ τηροῦν τὰς ἐντολὰς Αὐτοῦ, ἀλλ' οὐ φανερῶνουν τοῦτο διὰ καλῶν ἔργων. Θὰ λάβουν κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν. «Πᾶς ὁ μένων ἐν αὐτῷ δὲν ἁμαρτάνει· πᾶς ὁ ἁμαρτάνων δὲν εἶδεν αὐτόν οὐδὲ ἐγνώρισεν αὐτόν» [1 John 3:6]. Τοῦτο ἀπευθύνεται πρὸς πάντα τὰ μέλη τῆς

ἐκκλησίας, συμπεριλαμβανομένων τῶν μελῶν τῶν ἐκκλησιῶν τῶν Ἀντβεντιστῶν τῆς Ἑβδόμης Ἡμέρας. «Τεκνία, μηδεὶς πλανᾷτω ὑμᾶς· ὁ ποιῶν τὴν δικαιοσύνην εἶναι δίκαιος, καθὼς Ἐκεῖνος εἶναι δίκαιος. Ὁ πράττων τὴν ἁμαρτίαν εἶναι ἐκ τοῦ διαβόλου· διότι ἀπ’ ἀρχῆς ὁ διάβολος ἁμαρτάνει. Διὰ τοῦτο ἐφανερώθη ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἵνα καταστρέψῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου. Πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ Θεοῦ δὲν πράττει ἁμαρτίαν· διότι τὸ σπέρμα Αὐτοῦ μένει ἐν αὐτῷ· καὶ δὲν δύναται νὰ ἁμαρτάνῃ, διότι ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐγεννήθη. Ἐν τούτῳ εἶναι φανερὰ τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ τέκνα τοῦ διαβόλου· πᾶς ὁ μὴ πράττων δικαιοσύνην δὲν εἶναι ἐκ τοῦ Θεοῦ, οὐδὲ ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ» [1 John 3:7–10].

«Ὅλοι ὅσοι ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι Σαββατοτηροῦντες Ἀντβεντιστές, καὶ ὁμως ἐξακολουθοῦν νὰ ζοῦν στὴν ἁμαρτία, εἶναι ψεύτες ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἁμαρτωλὴ πορεία τους ἀντιμάχεται τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ. Οδηγοῦν καὶ ἄλλους στὴν ἁμαρτία. Ὁ λόγος ἐρχεται ἀπὸ τὸν Θεὸ πρὸς κάθε μέλος τῶν ἐκκλησιῶν μας: “καὶ κάμετε ευθεῖς τροχιάς εἰς τοὺς πόδας σας, διὰ νὰ μὴ ἐκτραπῇ τὸ χωλόν, ἀλλὰ μάλλον νὰ ἰατρευθῇ. Ζητεῖτε εἰρήνην μετὰ πάντων, καὶ τὸν ἀγιασμόν, χωρὶς τοῦ ὁποίου οὐδεὶς θέλει ἰδεῖ τὸν Κύριον· προσέχοντες ἐπιμελῶς μήπως τις υστερήσῃ ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ· μήπως καμμία ρίζα πικρίας ἀναφυομένη φέρῃ ἐνόχλησιν, καὶ διὰ ταύτης μιανθῶσι πολλοί· μήπως ἢ τις πόρνος ἢ βέβηλος, ὡς ὁ Ἡσαΐ, ὅστις διὰ μίαν βρώσιν ἐπώλησε τὰ πρωτοτόκιά του. Διότι ἐξεύρετε ὅτι καὶ μετέπειτα, θέλων νὰ κληρονομήσῃ τὴν εὐλογίαν, ἀπεδοκιμάσθη· ἐπειδὴ δὲν εὔρεν τόπον μετανοίας, καίτοι ἐξεζήτησεν αὐτὴν μετὰ δακρῶν” [Πρὸς Ἑβραίους 12:13–17].»

«Αὐτὸ ἐφαρμόζεται σὲ πολλοὺς πού ἰσχυρίζονται ὅτι πιστεύουν τὴν ἀλήθεια. Ἀντὶ νὰ εγκαταλείψουν τὶς σαρκικὲς τοὺς πρακτικὲς, προχωροῦν τολμηρὰ σὲ ἐσφαλμένη πορεία διαπαιδαγωγήσεως ὑπὸ τὴν ἀπατηλὴ σοφιστεία τοῦ Σατανά. Ἡ ἁμαρτία δὲν διακρίνεται ὡς ἁμαρτωλὴ. Αὐτὲς καθαυτὲς οἱ συνειδήσεις τοὺς ἔχουν μολυνθεῖ, οἱ καρδιές τοὺς ἔχουν διαφθαρεῖ, ἀκόμη καὶ οἱ σκέψεις τοὺς εἶναι διαρκῶς διεφθαρμένες. Ὁ Σατανὰς τοὺς χρησιμοποιοῖ ὡς δολώματα γιὰ νὰ παρασύρῃ ψυχές σὲ ἀκάθαρτες πράξεις, οἱ ὁποῖες μολύνουν ολόκληρην τὴν ὑπαρξιν. “Ἀθετήσας τὶς τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως [ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ], ἀποθνήσκει ἀνεὺ οἰκτιρμῶν ἐπὶ δυσὶ ἢ τρισὶ μάρτυσι· πόσω μάλλον βαρύτερης τιμωρίας, νομίζετε, θέλει κριθῆ ἄξιός ἐκεῖνος, ὅστις κατεπάτησε τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνόμισεν κοινόν τὸ αἷμα τῆς διαθήκης, με τὸ ὁποῖον ἠγιάσθη, καὶ ὕβρισε τὸ Πνεῦμα τῆς χάριτος; Διότι γνωρίζομεν Ἐκεῖνον ὅστις εἶπε, Εἰς ἐμὲ ἀνήκει ἡ ἐκδίκησις, ἐγὼ θέλω κάμει ἀνταπόδοσιν, λέγει ὁ Κύριος. Καὶ πάλιν, Ὁ Κύριος θέλει κρίνει τὸν λαόν αὐτοῦ. Φοβερόν εἶναι νὰ πέσῃ τις εἰς χεῖρας Θεοῦ ζώντος” [Ἑβραίους 10:28–31].» Manuscript Releases, τόμος 19, 176, 177.